

Богданкаво Пресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 3 ЈУЛА 1943

БРОЈ 84 — ГОД. III

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИДИ БАЦАЈУ

ПОСЛЕ ВАС ГОСПОДО

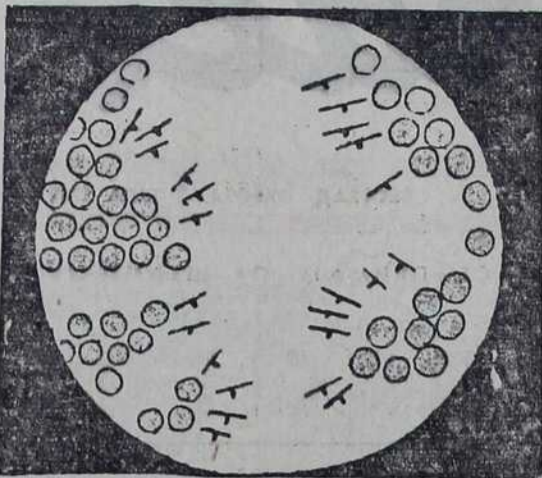
— Изволи друже Стаљине.
— А не, господе, тек после вас...

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

С ФРОНТА ДУГО ВЕСТИ НЕМА-АНГЛОСАКСЕ ХВАТА ТРЕМА

Пролазе месеци, недеље и дани
И црвени већ су дошли патлициани
А од другог фронта ни помена нема
У некој фијоки овај програм дрема
Черчилу за њега фали траве здравца
А Рузвелту опет стабљика стискаваца
Ал' зато се они сваког дана прсе
И рачуне стално један другом мрсе
Јер други фронт значи да гинути треба
А ортаци помоћ чекају са неба
Јер да гину сами, храброст њима фали
А већ истребљени ортаци су мали
Зато сада радија обећања лете
И шаливе претње ко неке ракете
Ал' свет оуглао па више не слуша
Сви знају каква је албијонска душа
Профит ил' превара, то је све што знају
И то им је мамац на који пецају

После прегледа крви Англосаксонаца примећени су неки бакцили...

Ал' пошто лагаше већ толико пута
Свет то не верује, јер неће да гута.

У Лондону опет израдише старца
Слободан је сео, с коња на магарица
Са фотеље своје по команди слете
Сад је унапређен за «питино дете»
Тевабију целу сада Грол преслиша
На његово место дошао је Миша
А да је та «влада» озбиљна и «бојна»
Најбоље сведоче два министра војна
А пошто од четир претседника владе
Од посла не знају шта ће већ да раде
А од војске нема ни зрно за семе
Њу ће тек да сеју и да је опреме
А шта народ мисли, мало их је брига
Кад је њима добро, кад је њима стига
Ужичани Миша, испунио жељу
Ко енглески слуга, сео у фотељу.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

»БЛАГОСТАЊЕ« У АФРИЦИ

Алгесирас, јула. — У вароши Мароку дошло је до сукоба између америчке и мароканске полиције. Ову су тучу изазвали пијани Американци који су вређали мирне госте у хотелу «Ексцелзиор». Мароканска полиција је хтела да заштити мирне госте, али пошто је покварила ђеф пијаним Јенкима, дошло је до туче а после су сви Мароканци отпуштени из службе.

ПЛАТИЛИ ШКОЛУ

Тел-Авив, јула. — Како је последњих дана дошло до расцепа комунистичке партије на јевреје и Арапе, то се сматра да су главни кривци за овај расцеп Арапи, јер нису хтели да приме јеврејску команду. А ко неће јеврејску команду да слуша, у комунистичкој партији за тога нема места.

Еџипрам

За бегунце права чича
Место једног други чича
Черчил Слободана слиша
Кусају из истог чанка
Али плата много танка
Јер за себе граби Миша.

Микрофон промуко звечи
Лондон троши силне речи
Лаже људе још
Али зато сваког сата
Све га већа трема хвата
Биће три за грош.

Нова исхрана

Москва, јула. — После «препоруке» совјетског листа «Труд» да се узима трава за људску исхрану, народ је навалио на паркове и травњаке брстећи све на што наиђе. Како није било довољно траве, то није сваки товариш мо-

гао да нађе по 25 грама траве и зато су многи кренули у околину Москве.

Један товариш дошао је пред вилу «друга» Литвинова и видео у парку виле праву енглеску траву. Кад је хтео да набере кроз гвоздену ограду, ливрејисани лакеј га је лупио по рукама и запретио му:

— Зар ти незнаш да је ово приватна својина нашег комесара Литвинова! Срећа твоја што он није овде, иначе би заглавио у Сибир.

— Па зар има код нас приватне својине! Нама причају да је укинута!

— Јесте, укинута је за вас, али није за њих. А што се тиче траве, ми њу дајемо зечевима, а једемо по енглеском рецепту бифтеке и росбифе. Зато, друже, чисти се док си читав.

РАДЕ СВОЈ ПОСАО

Алжир, јули. — У вароши Тел-зону избили су нeredи међу муслиманима зато што од јануара нису добили следовање меса док су јевреји добијали редовно.

У самоме Алжиру извршен је преглед радњи па је код свих јевреја пронађено много штофа и обуће које су они продавали на црној берзи.

Наређено је конфисковање ове робе али док су власти донели ову одлуку — роба је нестала. Свако ради свој посао.

ПРЕГЛЕД СТРАНЕ

БЕДАН ОСТАТАК

Енглески часопис «Те Статист» пише: «Демократије су, без сумње, подбациле. Тражило се од њих много више него што су могле дати. Мора се пазити да се не догоди потпуни слом демократије.

Јели то све што је остало од много извикање и поносне демократије — само одјек пелека и беде!

КИНЕСКА ХИМНА ЗА ЧУНГ-КИНГ

Америчке новине расписале су конкурс за националну кинеску химну за Чунг-Кинг.

Између осталих један песник је дао овакав наслов својој химни: Остављена и напуштена сам ја!

НОВА СРАЗМЕРА

Лондон, јула. — Пера Живковић је изјавио да он сам не може да сврши све «војне послове». «Када Миша, који ништа не ради, има три заменика, ја морам — рекао је Пера — да имам бар четворицу, пошто војска којом ја управљам не постоји чак ни на лондонском радију».

Ла Гвардија, јеврејски претседник општине у Њујорку произведен је директно из цивила у генерала).

ГЕНЕРАЛ ЛА ГВАРДИЈА: — Како! Зар један Гој у мојој армији!

КАПЕТАН ЛЕВИ: — Па он је само обичан војник, наши су официри.

СТАЉИН ПРЕЧИМА КОМАНДУ

— Од сада се зовем маршал. Прво, што вам наређујем то је, да стрелјате генерала Зиму, а генерала Лето да шпијунирате!

НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 1 јуни

Жали се Бога доктор да му је жена много нервна.

— Па што је не лечиш, доктор си — користи пензионер.

Стева пензионер.

— Све сам лекове испробао, али ништа не помаже — каже Бога.

— Не вреде ту лекови и медицине — умеша се Станоје адвокат у разговор Ја сам моју излечио па је мирна као бубица А вала била је узела ук па се није могла да сноси.

— Чиме је излечи, богати? — распитује се Бога.

— Психички, насмеја се Станоје. Сваки дан сам јој говорио да је нервоза знак старења и мало по мало па се жена умири. Често видим да јој прекиди да хоће да прасне али се уздржи. Сети се да је то знак старости а она неће да остари.

ПОНЕДЕЉАК, 28 јуна

— Баш мора да ми преседне празник — рече ми јутрос Ђокица, син мога комшије.

— Како то? —

чудим се ја.

— Па ето, Видов дан је велики празник и место да га прославимо, ми се само секирамо.

— Па због чега се ти секираш — насмејем се ја. Још си дете.

— Јесте чико, али зашто радним даном не саопштавају резултат у школи, него баш на Видов дан. Него то професори раде намерно. Хоће нам да покваре празник.

УТОРАК, 29 јуни

Утурам се неко у трамвај па чак ухватим и место да седнем. До мене једна дебела дама, накинђурина, само брише свакичас знојаво лице и уздише. Преко пута нас један мршави чича са штапом само се мешколи и мења место.

Одједном она дама врису:

— Доста господине са тим штапом. Иscapeаћете ми чарапе Знате ли шта то данас кошта.

— Морам госпођо, није ми лако — вели чичица смирено.

— А зашто морате? То је безобразлук. Није овај трамвај само за вас — разбесне се ова дама.

— Не дерњај се — наљути се чичица. Када бих ја имао природно јастуче као ти и ја бих седео мирно, а погледај код мене. Саме кости и кожа...

Госпоћа се збунује и покрвене под дебелим слојем пудера, па се убрзо подиже и изађе из трамваја.

СРЕДА, 30 јуни

— Алал ти вера Мићо! — тако ослови на пијаци једног високог младића је дан дебелко. Ти се баш решио да

бућнеш у воћу Ако и време је Честитам

— Ама на чему. богати — чути се младић.

— Па жениш се — каже дебелко.

— То је глупост — изненади се младић и љутито се окрете.

— Ама знам да је глупост — каже му дебелко, него ми реци да ли је истина...

— Није истина — рече младић и оде од дебелка.

— Жени се будала па крије — каза дебелко гласно па и он оде.

ЧЕТВРТАК, 1 јула

Идем на воз и видим сакупио се свет. Приђем и ја.

Жандарм испитује једну лепо обучену млађу

жену коју је закачио и оборио један фијакер На срећу није се много повредила али је сва прашњав

Окупљени свет, наравно, грди фијакеристу и коментарише догађај, док није приспео жандарм који врши увиђај.

— Да ли сте упамтили број кола? — пита он госпођу.

— Бога ми, нисам, вели она, али сам упамтила жену која је седела у колима.

— Па како изгледа? — пита претставник власти.

— Па имала је хаљину од тегет бурета а око врата крагницу од беле свиле — поче она, а жандарм је прекиде:

— Зато што сте гледали како је обучена, ви нисте ни гледали у кола. Није чудо што вас је закачио фијакер — рече жандарм.

ПЕТАК, 2 јуна

Панта, стари нежења, и већ господин у зрелим годинама, оженио се пре месец дана и данас је први пут дошао у кафану Ми га, наравно, дочекасмо, са великим одушевљењем и добацивањима.

— Па како је у браку? — пита га Сима кафеџија.

— Одлично, фино — хвали се Панта, па се распричао како му жена добра домаћица.

— Море, и најбоља жена је кулук — каже Тоша учитељ, који се двапут разводио.

— Ново сито о клин виси — добацује Благоје, који је велики папучар.

— Остав'те се људи. Не знате како је лепо — распевао се Панта. Моја Мара је тако фина и згодна да је сваком могу препоручити...

СУБОТА, 3 јула

Одем и ја на плажу да се окупам. Није ми толико да се сам окупам али навалила жена као зубна болест. Вели, треба јој сунце.

Испружимо се по сунцу, то јест жене оду на сунце а ми мушкарци у кафану ал нигде места. На једвите јаде седнем на једну клупу. Један мршав човек прича како његова жена чита и говори на четири језика.

— Тешко ти — каже му је дан ћелави са цвикером.

— Зашто? — чути се онај мршави.

— Па тако брата, моја зна само српски па никад не могу доћи до речи а могу замислити како је теби када твоја жена говори четири језика — рече ћелави и дубоко уздахну.

Нокс: — А ми Американци унемо то боље да певамо.

Кад футбалер испада

— Наш тим је ужасно слаб, и због тога сам иступио из њега. У току последње две године ниједну утакмицу није добио.

— А како стоји ствар после твог иступања?

— О —

Мајка: — Ја сам се згранула кад сам видела да љубите моју ћерку у мрачном ходнику!

Младић: — Нисам ја крив, што ходник није светао!

— Познајете ли др. Перића? Он је лекар у казненом заводу.

— Како да га не познајем! Неколико година био је он мој очни лекар.

СПОРТСКИ ЕПИГРАМ

Љубијеји и прославе
Утакмице свуд се правс
А резултат лош
Футбал је у слабој спрел
Резултати свуда реми
То су посла бош.

ИЗВУКАО РЕП

С. К. 13 је на прослави тридесетогодишњице успео да пуна два сата игра са «Витезом» па да опет не изгуби утакмицу. То је успех који се мора регистровати.

НАЧЕО ЋУП

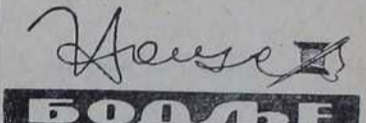
Б. С. К. је у Крагујевцу добио маларију и правио сефте — изгубио утакмицу. Само да није начео ћуп са головима јер после ће да се оспе небо са звездама.

СТВОРЕН ЗА МАЛЕР

После утакмице од понедеоника чика Диша је узвикнуо:
— Е, брата, овај «Витез» је створен само за баксуз. Себи не користи а друге оштети.

ПАЛО ПОМИРЕЊЕ

Пре две недеље се огреших гврђењем да С. К. 13 није позвао свога оснивача на прославу а кад тамо чика Дача чак и домаћин славе. Не зна се само колико ће да траје помирење

БОДЉЕ

АКО ТО НЕ ПОМОГНЕ

Стаљинове трупе босе
Митраљеви слабо косе
Тенкови не вреде
Сад од Бога милост просе
Па иконе на фронт носе
Да се спасу беде.

КО СЕ ХВАЛИ

«Ко се хвали, сам се квари»
Ил' «сопствена хвала смрд»
Да монопол за то мари
То дуваном својим тврди
Бис «Вардар» или «Зета»
За паре је сува штета!

НЕ ГУТАМО

Из Лондона открили су карте
Кобојаги ведре и облаче
И сад знамо шта изјаве значе
Пљачкај туђе ал' поса не квар'те
Па је ова неуспела шала
У Европи нестало будала.

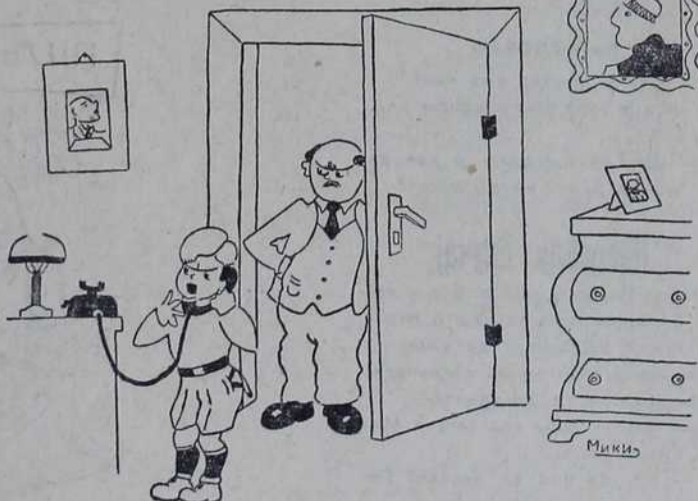
ЧЕГА НЕМА

Има вина ал' без капи вина
И дувана ал' без никотина
Има кућа без плаћених рата
И доктора ал' без доктората
Има села без правих сељака
Има шуша ал' нема јунака
Има света који добро смера
Али нигде нема карактера.

— Видим да си у жалости.
— Да, умрла ми је вереница.
— Моје саучешће; то је тежак губитак.
— Милонски!

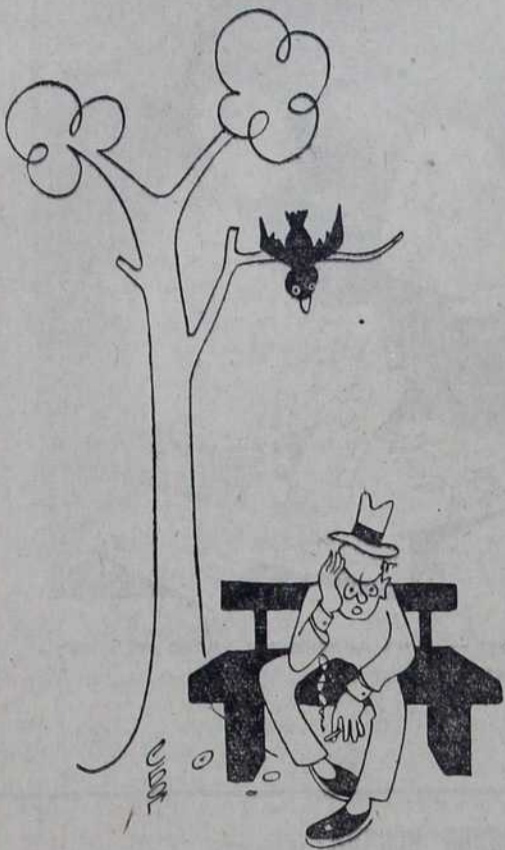
ДОВИТЉИВ СИН

— Шта кажете! Мој син разбио каменом ваш прозор! То је немогуће. Ено га лежи болестан од кијавице у кревету.

Коцкар у парку

Врабац: — Чип, чип...
Покериста: — Плаћам!

ЛЕЊИ ГАША И ВЕРНИ МУ ДРУГ РАША

— Погледај брата, што је диван залазак сунца!
— Опиши ми га!
— Али не, мораш и ти да га видиш.
— Верујем и теби.
— Али мене мрзи да ти га опишем.
— Ја, опет не марим да те слушам.
— Диван залазак, онакав као пре три дана.
— Штета што га се више не сећам.
— Ух.
— Ах.
— Склони се, прскају улицу, повасиће те.
— Уштедеће ми барем једно купање.
— Ух...
— Ах...
— Погледај — неки новчаник лежи тамо на земљи?
— А где то?
— Тамо.
— Можда је пун новаца?
— Можда.
— Иди по њега.
— А ако је празан?
— Шта те кошта да тркнеш до њега?
— Оно што кошта тебе да не тркнеш.
— Ух...
— Ах...
— Стоји ли онај новчаник још увек тамо?
— Увек је тамо.
— Кад будемо пошли кући, дићићемо га.
— Ух...
— Ах...
— Онај га је тамо узео?
— Гром га спалио! Викни му да смо га ми први видели!

— Ставио га је у џеп и одлази.
— Отворио бих чак и очи, дигао се и пошао да му га одузем.
— Али можда је он сопственик. Можда га је баш он и изгубио.
— Може бити.
— Ух...
— Ах...
— Знаш ли ко је изгубио онај новчаник?
— Шта се ти за њега бринеш?
— Ја сам га изгубио. Сад сам баш приметио да је био мој.
— Ух...
— Ах...

ТО ЈЕ ЗА ЊЕГА
Она: — Моја мајка је врло повучена жена. Она никад не напушта кућу. А посете, уопште, страховито мрзи.
Он: — Сјајно! Хоћете ли бити моја жена, госпођице?

Да је мушко...

— Хеј вас двоје чистите се са мога места.
— Ију! Какав безобразлук. Перо покажи му да си мушко.

БРБЉАЊА

— Чик! Реци ако знаш колико је тежак један идиот.
— Не знам.
— Онда иди па се мери.
— Што ме вређаш?
— Зато што сам дознао да си у Америци имао врло zgodну авантуру.
— Ону због облакодера? Истина је, а зар сам ја томе крив? Сваког сам дана пролазио поред једног облакодера, једном спазих на прозору седамдесетчетвртог спрата неку дивну девојку. Од тог тренутка чамно сам читавих пет сати дневно под њеним прозором. Спао сам за читавих петнаест кила! Најзад одлучих једног дана да се полнем на седамдесетчетврти спрат и да достигнем моју обожавану. И тек тада сам приметио да није у питању никаква лела девојка већ неки пуковник у пензији.
— По томе се баш и види да си прави идиот. Кратковид си, а још се кибицујеш са особама које станују на спратовима од педесет па на горе.

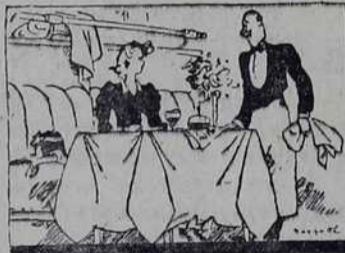
— Т-ја, било па прошло... Кад је већ реч о становању чуј: Хоћу да се селим. Тамо где сад станујем имам комшиницу која учи певање, не могу више да издржим.

— Затварај врата, нећеш тако ништа чути.

— Никакве вајде од тога. Затворио сам врата, навалио Јорган на њих, па опет.

— А јеси ли их закључао?

— Ух, брате, нисам се тога сетио! Идем одмах и то да пробам...

— Келнер! Имам још апетита. Донесите ми нешто.

— Донећу вам рачун. Одмах ће вам проћи.

НАПРЕДОВАО

— Шта је постао ваш син?
— Он је сада бек у једном клубу.

— Шта? А изгледао је као да не зна да броји ни до десет!

Несрећан случај

Мали Перица, који је био у соби с мајком која је нешто радила почне наједанпут да виче:

— Мама! Иди одмах по лекара!

— Шта се то догодило?

— Тамо у соби где тата и Миле играју шаха...

— Но, па шта се десило? Говори...

— Чуо сам да је Мила појео коња...

НАШИ ЉУДИ И

Тресто малог Јовице

Јутрос сам досо са села. Због тили клаве па код њега плави сил засто знам да моји цитаоци оце и путел. Па после тлгује угојила да цују новости а јопет Нисам се као мецка и само се смеје много сакупијо јелбо сам у Београду заболавијо мој нотес па уфатила сам везе и плаво да ти Нисам имо ди да Записујем а било је доста смесних ствали. ето како су се две зене побиле у воју због лакије па су Пцовале и цупале се за косе а људи само Влистали од смеја а После је једна баба уклала јаја од једног сељака па се наплавијо цумбус.

у селу је и тетка каја Она сто је добила на плази пле лата прву нагладу за костим. она Насла једног цику сељака сто има це-

◆◆◆

Млекациски виц

— Па ово ти је млеко водено!
— То је због кише. Знаш, јучер је, цео дан падала киша, па је трава покисла.

◆◆◆

ОСЕДИО КОД ФРИЗЕРА

На столицу код фризера седа неки господин и маказе почињу да сецкају. Фризер започиње разговор:

— Ваша коса је већ проседа при крајевима, господине!

— Па то је смешно! Када сам дошао у ваш салон била је још црна.

тили клаве па код њега плави сил и путел. Па после тлгује угојила се као мецка и само се смеје на казе тати за кају нема зиме па уфатила сам везе и плаво да ти казем бољи су сељаци него беоглеђани иако их зао за пале али ја ги јопет изладим. Само молам дидем у београд код флизела и наце је све у леду и бас ми није зао сто газим блато јелбо моји кавалери долазе и у село па милни ко бубице ал када каја умеси гибаницу има вода да ти цули на уста, тата је вец поцео његов стали посо и науцијо сељаке да иглају калте и све им пале узо а они га Сами јуле и оце да се ваде али ста им вледи када тата све пале потлоси па не може да изгуби.

он иде сваки дан у београд јелбо је његова зенска остала тамо и он мола да носи млеко и дуге намилнице па Зато пцује и увек дође љут али мола сутла опет диде казе оце оци да му извади ја сам се угојио и једва цекам да се тлатим јелбо у село нема тлке ни биоскоп а ја сам науцијо па мука зива. а сад уздлаве вас јовица

◆◆◆

ГЛУПИ СЛУГА

Марко Писон, римски говорник, нарочито је наређивао својим слугама ћутање. »Нећете ми никад ништа говорити, док вас не будем ја сам питао!»

Једнога дана, Писон позове врло много пријатеља на ручак, а међу њима и једног свог врло доброг пријатеља Клодија преко свога слуге. Час ручка већ је био ту, а Клодије се још није појављивао. Већ су сви гости изгубили наду да ће он доћи. Писон упита слугу:

— Јеси ли позвао Клодија? Зашто није ту? Слуга рече:

— Ја сам га позвао, али он није могао да дође јер је болестан. — Зашто ми то ниси одмах јавио? — Јер нисам био упитан! — одговори слуга.

Одвикла се...

ПИЉАР

ИЗВОДИТЕ НА БИРАЊЕ ИЗВОДИТЕ!

НАШИ КРАЈЕВИ

Тошке као спортиста

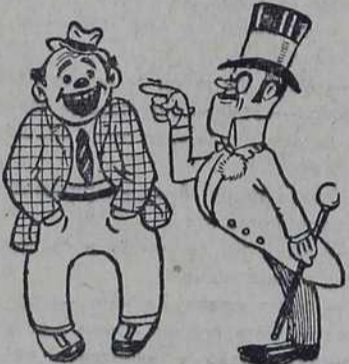
Кршија сам врат на куде тија замлатотине што си ваде очи због ждребећу трку и дил сам пропаја због зашто ме узела под своје онај куси па ми душа иска да клопнем неку пару на сецување ал овија јагуриде измислили барут па ударили неки сприцови на коњи и они који су шприцати јуре као але ама какој да га потрефиш кој је шприцат а кој па неје. Тако сам и ја налетеја на једно кљусе брез сприц а кад тамо он испале најпоследњи и једва се довуче какој мрцине. Мука жива па то ти је а овеја гурави народ залепа ка луд на барутану па салте силује пре кроз они пенџерчки а после кривишију и гледа шта ће да испадне.

ство и стари кардаши па за мал да падне песма а за пијење немо да ме питујете. Бре што се испукија бели свет има ги од рачну фелу какој да је вавилонска кула и сваки то иска да види неку фајду од спорт а ја си мислујем у себ зар ја бре несам ви деја фајду од полетику од које мнозина подигоше палате па ћу с'г да се вадим на куде спортови. Ал шта да му прајиш када су све неки мазноглаvasti луфтери на куде овеја тазе генерацију па мисле да се све јади што лети.

А с'г у здравје
ваш Тошке.

Он има претке

— Знајте, господине, ја имам претке свуда у прошлости.
— И у Нојевом ковчегу, зар не!

Два Шкотланђанина разговарају: — Жао ми је, али не могу да вам дам ни паре. Треба да знате, ја издржавам своје старе родитеље!

— Па ваши родитељи кажу, да их никад нисте помагали!
— Ето видите! Када не помажем ни своје родитеље, како ћу онда вас.

— Да сам на твојем месту, си не, имао бих све петице!

— Ништа лакше, тата! Ето учи за мене и имаћеш све петице!

КАКО МАТУРАНТ ЗАБАВЉА ДЕВОЈКУ

Одмах после матуре настојао је Поповић да упозна неку девојку.

Али о чему да јој прича? Које је срце весело томе су и уста говорљива.

Поповић је причао девојци цело вече о својим испитима.

— А шта ћете сада радити? питала га је девојка.

— Идем мојим родитељима у унутрашњост!

Девојка настави:

— Имате ли једно добро?

— Имам. Не једно, него два.

— Ала сте ви срећан! А где?

— Једно у хемији, а друго у географији.

ОТРОВНИ СТИХОВИ

Један професор, иначе слаб песник лирских стихова, био је страстан љубитељ лова. Имао је кера кога је особито волео, чак му је певао и песме.

— Боже мој, и мој пас »Давор« има од вас више смисла за лепо.

Једног јутра професор је дошао тужан и забринут.

— Шта је, колега, питали су га други професори.

— Замислите, колеге, угинуо ми је пас »Давор«. Боже мој, ја му још синоћ читао своје стихове и весело је махао репом, а јутрос га нађох укочена.

— Е, нисте му требали, колега читати ваше стихове, добаца му један професор.

— Хеј, господине, у ред! Ви сте на последњем месту.

— Немогуће. На последњем месту има већ једна.

ПРЕДАО СЕ

— Замисли само, Ђока и Милица су се сада венчали, напoкoн, пошто су били петнаест година вереници.

— То разумем.

— Шта разумеш?

— Па разумем да му је попустила отпорност.

Покрстио се

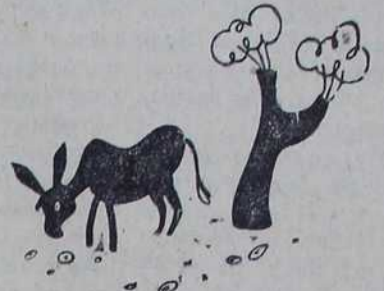
Неки хришћански поп нашао се код људождера и покушава да их преобрати у Христову веру. Најзад, црначки поглавица даје пристанак за прелаз у нову веру. Али му попа очита најпре како треба да се одрекне полигамије.

После неког времена ето поглавице код попа, изјављујући, да сада има само једну жену.

Врло добро, рече поп, а шта си урадио са осталим женама?

— Појео сам их, оче.

Асоцијација мисли

Унук код бабе на распусту: — Јао бако, како је овај магарец велики!
— Збиља, како си прошао ове године с оценама!

ТУНЕЛСКИ ШАМАРИ -- БЕЗ ПОЉУБАЦА

Путовао сам једном, оном пругом познатом по многобројним тунелима. Ама, што мрзим такве пруге! Још ти друге дају задовољство, не само да се поштено истраукаш, већ и да уживаш у панорами, а овако... Сваки час мрак, па дим, па смрад...

Било нас је петорица у купеу. Онај досадни чича тамо, само дува, мало му треба да му прсне прслук, толико је надувен. Зајупури се и жмирка. Досадан тип... Онај чичица са сламним шеширом чита новине, већ их пола сата чита а још да ми их не понуди. Неваспитан! Поред мене неки балавац. Студент, масан му капут све до лактова, пуши непрестано и стреса ми перо у цепове мог одела. Шта за њега да кажем? Има смисла за практичност. А онај четврти. Обичан човечуљак, дрема тамо у ћошку. Ама, досадно једном речју.

Али уће на једној станици нека жена. Ох мајко моја, да је барем лепа или млада! Ни једно, ни друго, а уз то, по свим симптомима изгледа да је и уседелица. Заби се између мене и оног студента и извади да плете чаралу. Труцкамо се и ћутимо. Наиће један тунел. Тишина као и пре, кад одједном одјекну шамарчина. Кад смо из тунела изашли, онај чичица преко пута, некако збуњен сави новине и изађе у ходник намештајући свој искривљени шешир. Руменео се као ђаче а нарочито леви образ. Ко би рекао, у тим годинама! Наиће други тунел. Нисам очекивао, али плусно још једна шамарчина. Овог пута, изгуби се из купеа, сав постићен онај дебелко. Дувао је и превише. Шта је спопало ове људе, забога, да је бар млада! Наиће и трећи тунел. Опет један шамар и опет се један од мојих сапутника постићен извуче из купеа. Занимало ме је како ће ово да се сврши. Та ови људи су потпуно полудели. А она је и даље, мирно плела чарале не обзирајући се на нас. Наиће сад четврти тунел. Сав сам стредио, очекивао сам да падне опет неки шамар кад оно — ништа. Мир и тишина без инцидента све до краја. Уседелица, наша веома симпатична сапутница сиће баш на идућој станици. Тако остало смо онај студент и ја сами.

Добро је па смо бар ми били паметни. Шта би овим људима да се толико брукају!

— Знао сам ја то. Рачунао сам: сад је ред на мене па да избегнем шамар ја сам зажмурно и пољубих је, шеретски ми одговори мој задовољни сапутник.

ТРКЕ

— И тај коњ је добио трку!
— Наравно, трка није била наметана, него добар је коњ брате.

...па се изненадила

— Милева, дај ми чашу хладне воде.

Срео сам на улици, господина Перицу, и он пође неколико корака самном. Никад није било пријатно срести господина Перицу јер је био велики гњаватор. Али улица је увек пуна изненађења и опасности.

Овога пута изгледало је као да се господин Перица интересује за моје књижевне работе, (а он се сваки пут интересује за нешто друго). Питао ме је: — Па, на чему сада радите?

Ја нерадо процедих кроз зубе: „Ах Боже, знате ли, господине Перице, има ствари о којима...

...се нерадо говори? Заврши он уместо мене. То је била његова особина да увек заврши реченицу онога, с ким говори. А тада ме запита поверљиво: „Ви сигурно немате поверења у мене да бисте ми поверили ваше тајне, зар не?”

„Имам, господине Перо, одговорим ја, то нема никакве везе са поверењем ни са дисциплином, него...”

...не даје се лако из руку тема за свој рад, из бојазни да би могао неки други колега да искористити и изиђе с неком слишном ствари. Мени не треба ништа да причате, драги мој! Ја сам пријатељ вашем колеги Матићу али држим реч.

„Ах, та ви познајете Матића, запитах, тек да нешто кажем“.

„Наравно! одговори господин Пера с поносом! Али могу да вам кажем да господин Матић није према мени тако неповерљив као ви. Он ме додуше и боље познаје. А уз то зна да сам ћутљив као гроб.“

„Да, да, то вам верујем, господине Перо.“

— А да вам докажем, могу вам рећи да ми је прекјуче господин Матић поверио тему садашњег рада. И пошто је сигуран у моју дискрецију он се ништа не плаши. А ова тема је тако оригинална, да би се он морао стварно плашити, да му не искористи неки конкурент и напише пре њега. Можете ли ви себи да претставите: једна жена, као оличење ружноће. Наједном нестаје ове ружноће. После свих могућих козметичких операција и употребе разних сретстава за улепшавање она постаје лепотица, тако да је њен рођени муж, који се већ од ње одвикао, заљубљује у њу, а да и не зна да је то његова жена.

Збиља врло интересантно“, рекох му тек да нешто кажем.

— Много. Али једном човеку који може да ћути као гроб, може се такав материјал поверити.

Перица похута кратко време, заправо само за часак и запита ме мало љутит: „Ви сигурно не знате да сам ја по професији саветник за порезе?”

— Шта? Саветник за порезе? То је, заправо, позив...

...који тражи највећу дискрецију. То је тачно. Можете замислити колико ми је жао, што ви нећете да ми поверите једном предмет тему вашег рада, када ми моји клијенти поверавају много крупније ствари“.

„Нећу да вас замарам“ умиривао сам га ја. „Знате ја имам само неку замисао...”

...да говорите о својим радовима. Та ви само тако кажете. Али ја вам кажем да фирма „Поповић и Ко.“, која се увек на мене обраћа у пореским стварима, изгледа неко сјајно предузеће а у ствари је сасвим труло. А кад би у јавност избила само трунка истине...” Перица престаде овде с причањем и оста ћутљив као гроб.

Мало затим рекох: „Ви сте ме сигурно криво разумели господине Перице. Верујте сваки писец има нека настојања под својим пером...”

...да прича другим речима. Али неповерење није никад била неко повољно мерило карактера. Немојте да поричете, да код вас постоји извесна брљивост, која се не поверава. Када би и наш заједнички пријатељ Мика тако мислио, онда не би могао никад растерети своје оптерећено срце.

— Мика? — погледах га изненађено.

— Да, Мика никада не би могао никоме испричати своје интимне ствари. Јер код њега је ствар сигурна, када се прича о четири ока. Ви сигурно знате о његовој растави брака. Он то није ником причао, само мени у поверењу. Иначе тај брак за спољни свет изгледа најсрећнији и узоран брак.

— Мика, Мика? Ко је тај? Не могу да се присетим.

— Видите, сада сте и сами изненађени. Па то је онај што нам доноси намирнице са села. Али, знајте, да се овакве ствари поверавају само мени. А зашто? Зато што се зна да из мене не излази ни гласић.

На једној раскрсници хтедох се опростити од Перице и за-

питах га: „Идете ли овамо или онамо?”

— Где идете ви? — запита ме он.

— Тамо, одговорих ја и не показујући правац.

— Тада идемо у истом правцу и ухвати ме испод руке и настави са гњаважом. Знате, сада ме ваша нова тема, уопште не интересује. Хоћу само да вам докажем како се моја дискреција много цени. Познајете ли на пример госпођицу Цицу?

— Госпођицу Цицу? Сасвим површно. То је она...

...што је верена с господином Јовићем. Али то неће дуго трајати. Мени једином је поверила, да мисли како би било паметније да раскине веридбу са Јовићем. Ствар је тим интересантнија, што Јовић то и не слутити. Госпођица Цица се одлучила за Марка Пантића, који јој се више свиђа. Матић ме погледа триумфално.

— Но, шта сада кажете? Зар немају људи поверење у мене?

— Морам да признам...” рекох, сасвим заморен.

— Не, није потребно да признате ништа, повика он, и при том извуче своју руку испод моје. — Треба да вас је срамота!

— Да, стидим се, господине Перице, процедих кроз зубе сасвим разоружан.

Перица се растаде са мном, а да ми ни руку није пружио. Само ми при расанку добаши: Знате ли која врста људи је најзакочанија? Не знате! Ја ћу вам дакле рећи: они који ни један глас не могу да задрже у себи него су брљиви као бабе. Збогом!

Госпођица Буба, позната лафлица из Београдског друштва имала је велики малер који је њене кавалере за дуже време лишио њеног присуства. Некако одмах по отварању плаже она одједном ишчезе. На распитивања многобројних кавалера и другарица од њене куће је стигао одговор да је јако болесна.

Од чега забоба? — упита њена најбоља другарица Олга.

— Неки катар, тако нешто! — одговори Бубина мајка нервозно и спусти слушалицу.

Сумњива посла, помисли Олга и поче се спремати за плажу. На купање је заједно ишла са Иванком и Мицом, две своје другарице, иначе модерне девојке и монденке. Успут су говориле о Буби и, наравно, од срца су је оговарале.

— Шта ли сад ради њен партнер? — упита одједном Олга.

— На кога мислиш? Сигурно на Жана — одговори Иванка која је била прави обавештајни биро. — Јесте, на њега. У последње време га виђам са Секом али он се купа негде на Ади Циганлији, — рече Мица.

— Мора да је он ту нешто замесио — замишљено додаде Олга. Штета што је тако прост а леп је дечко...

Иванка гурну Мицу неприметно и само прошапта:

— Чини ми се, он је и са тобом раније ишао.

— Камо среће да није — одговори Олга љутито. Само ме је компромитовао и направио пакост.

Обе другарице осуше паљбу на Жана који се иначе звао Јоца али је по наговору монденки и мондена постао Жан иако је ње-

гов отац Сотир и данас држао кафану ма да му то није требало пошто се добро огаздио.

На купању се много коментарисало одсуство Бубино па су сви тврдили да је посреди «нон».

— Море, чим се њој гади на воће — знам колико је сати — рече Олга.

— То говориш из искуства — подсмехну се Божа инжињер.

— Ја ништа не говорим не памет — рече Олга пркосно. Док нисам свршила школу, претрпела сам многа разочарења али сам испекла занат.

— Ако, сад си лафлица — прави јој комплимент Пера звани «Зеца».

— Ја јесам лафлица а ти си зеца...

У томе се изненада појави Буба. Елегантна, али нешто избледела она није хтела да се купа већ седе у хладовину а око ње се сви окупише.

— Шта је то с тобом? — пита је Олга.

— Једва остадох жива — уморно рече Буба. Страшна болест, стомачина. Силне сам инјекције примила...

— Па од чега је то? — испитује је Дара, коју у поверењу зову «алапача».

— Од квасца!

— Квасца?!? — викнуше сви у глас.

— Да, да! од бајатог квасца. Умесила мама неке погачице ал квасца био бајат. А ја била гладна па поједем онако вруће, десетак комада... После нисам могла да ручам и уместо да се одморим код куће ја одем на плажу и легнем на сунце...

— Па и ја са пуним стомаком лежим по цео дан на сунцу па ми ништа не фали — каже Олга.

— Ал' немаш у стомаку бајат квасца... добаши Буба па настави:

— Одједном осетим грчеве и несвестицу и једва одем до трамваја. На срећу било је тек четири сата па ухватим место. Одмах дозову лекара и он се човек зграну. Мој стомак отекао као футбал. Када је чуо шта сам јела он рече да је квасца био бајат и када ме је сунце загрејало, квасца се укиселио и почео да расте. Мога сам да експлодирам...

— Ју, ју! чудила се, кобојаги, Иванка.

— Оке то, оке, од квасца — подсмехну се Олга која је већ боловала од исте болести, па настави: сигурно су те одрали у санаторијуму.

— Тридесет хиљада — уздахну Буба.

— Море само када си се извикала — теши је Олга. А други пут пази на квасца... У томе сви прснуше у смех а Буба се наљути и оде...

САСВИМ КРАТКА ТИТУЛА

Чувени немачки генерал Врангел добио је под старост од свога краља, титулу грофа. Од тога дана сва послуга и познаници звали су га „господин гроф“. Ово није било по вољи староме вуку и када му је додијало ово титулсање, он позове своју послугу и одржа им ову буквицу:

— Ја вам забрањујем да ме од сада називате „господин гроф“. Чему тако дугачке говораније са „господине грофе“. Реците м исасвим кратко: „господине генералфелдмаршале!“

Шумар

У једном друштву, генерал Врангел, кога су под старост звали тата Врангел, био је претстављен песнику Густаву фон Путлицу. Приликом упознавања тата Врангелу је скренута пажња да је то песник песме „Шта прича шума“.

Врангел пружи руку и рече: „Необично ме радује, што сам вас упознао! Радите ли већ дуго у шумарској струци?”

Савладана музика

Један љубитељ музике рекао је једном Георгу Фридриху Хенделу, познатом музичару, да је право чудо како је тако савладао музику.

— То није ништа нарочито, одговори Хендел, али је још веће чудо, како је музика мене савладала.

РИХАРД ВАГНЕР И ПОСЕТЕ

Једна богата дама, која је иначе била врло охола, улагала је сав свој труд на то да скупља у своме салону отмене људе. Тако је већ данима и годинама позивала Рихарда Вагнера, али узалуд. Он се није никада одазвао позиву ове даме.

Једнога дана пошаље она опет Вагнеру позив на чајанку. На позиву је овако написала:

Бароница Икс је идућег четвртка између четири и седам код куће.

Рихарда Вагнер пошаље карту натраг. У продужењу било је руком Вагнера написано:

И Рихард Вагнер је у исто време код куће.

ВУКОВА ИРОНИЈА

Вук Караџић једном по повратку из Беча био је на некој друштвеној седељци у Београду. Једна жена, која се у оно време сматрала за образовану даму, јер је пропутовала неколико земаља, говорила је српски много искварено, мешајући стране речи испуњене из више језика. Да би се похвалила, она је поносно нагласила:

— Ја сам, знате, живела дуго у иностранству...

— Ех, одговори Вук иронично, — види се да сте се много трудили, док сте покупили толико неправилних речи!...

Разумели се

Два туриста путовали су по Шпанији, али нису знали шпански. Када су свратили у један ресторан, хтели су да поруче рибич, али како да га наруче? Један од њих досети се. Нацрта на парчету папира једног вола. Келнер одмах разумеве а туриста се радовао својој и келнеровој интелигенцији. Мало после донесе келнер две улазнице за поподневну борбу бикова.

Главни уредник: Теодор Докић.

Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

Како мали Перица замишља

ВРЕМЕ ЛЕТИ

Женско пецкање

Старија госпођица радо се хвалила. Тако је једном приликом својој млађој пријатељици причала:

- Мој отац је био виши инжењер у Генералној дирекцији железница!
- Где, одговори јој пријатељица, зар је тада већ било и железница?

Бонтон продро и у село

У Паланци седи за једним столом у кафани, повеће друштво, а између осталих и претседник једне сеоске општине са женом. Како су сељаци сад општи предмет пажње због њихове директне везе с природом, сваки из друштва нашао је по нешто пријатно и голицаво да каже овом претставнику села.

Један, између осталих, обрати се претседниковој жени, речима:

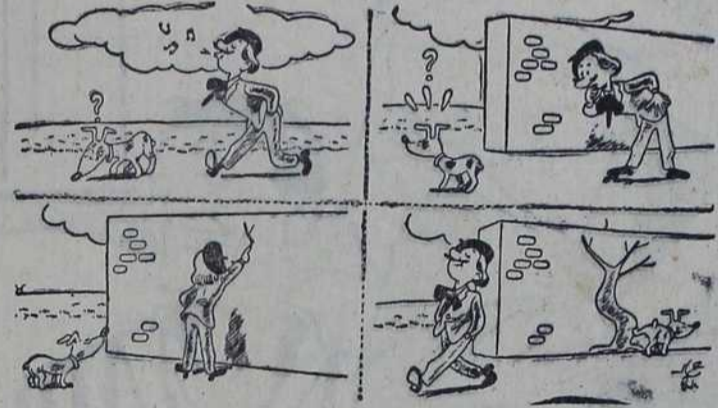
— Припазите, госпођо, на вашег мужа, јер он вечито путује, а возови су пуни ових црнобер-

зијанки, па може свашта бити! Претседник, да би се одбранио, брзо рече:

— Ја браћо, кадгод се вратим с пута, све поштено испричам жени. На то му додаде онај први:

— Па јест, јест, Мико, тако и ја радим: Причам оно што ја учтиво, а што није, несмем да јој причам, јер и ја знам бонтон!

УСЛУЖАН СЛИКАР

— У некој гужви некакав господин са наочарима и богатим ланцем од сата окрете се љутито једном дечку и рече:

— Мангупе, ти си дирнуо «струк» моје жене. Онај дечко рече:

— Ја, господине? Претресите ме!

Мали Перица све зна

— Шта ради кокошка кад снег јеје?

— Тада прави рекламу, господине учитељу!

Од кад се памти две ствари су тровале човеку живот: прво пријатељи, а друго бриге. Пријатељи никад нису на одмет нарочито ако неће да вас искористе. Али где да нађеш искрене пријатеље јер сваки је данас само зато пријатељ да би од тога видео неку вајду. Зато где год се окренете свуда само пријатељи. Просто поплава пријатељства. Месар ти даје све из пријатељства, пекар ти пече хлеба из пријатељства, бакалин ти кајшари на мери из пријатељства, дрвар ти из пријатељства даје мање дрва јер хоће да те научи на штедњу, породица те оговара само зато што ти жели до-

Бодљикава коверџа

бро и тако редом. Ал' као што брига него косе на глави. Замишлет хиљада за насушну коцку а не већина него сви, желе само не ваља јако зашећерена кафа, слите какво је бриге имао Ноје трећи целу ноћ разбија главу како ће неку робу продати по десетострукој цени. Четврти опет јер је протекција захтевала да се приме многи угледни људе и лупа главу како да доака коме спаса од потопа. Додуше, библи-

више секира због пријатељства се приме многи угледни људе и пријатеља. Уосталом и пословица вели: чувај се пријатеља а пријатеља ћеш се лако сачуати биће да је Ноје многе прогну шверцовао. Због тих проклетих брига нама и требају пријатељи. Само су те наше бриге раз-

Друга непријатност су бриге. Бриге су такође од вајкада, не раздвојни пратилац човечанства. Још је праотац Адам имао бриге због Евине радозналости а већ његови потомци имали су више се презнојавају где ће наћи де-

Из тих разлога цео наш живот ће да нас угуше. Јер да нема пријатеља, не би било ни брига. Зато нека вам је први корак да се опростите свих пријатеља па сте онда на коњу.

Био као потрошачи или зајмодавци, било као људи чија реч важи. Невоља је само у томе што данас већина људи, то јест не већина него сви, желе само такве пријатеље који ће помоћи а нема таквих које желе својим пријатељством некога да помогну. Ту је чвор и то је главна непријатељу а пети смишља како да се освети професору што му је оборио сина — иначе обичну битангу — на матури.

Досетљивост малог Перице

Перицина мајка родила двојке. Отац му рече:

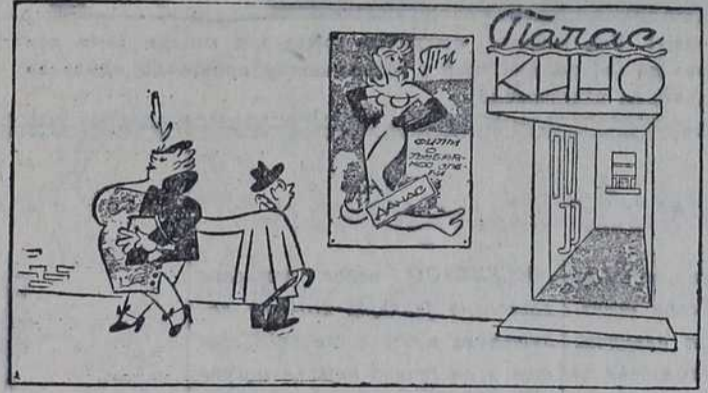
— Хајде Перице, иди јави учитељу да си добио две сестрице и да нећеш сутра у школу.

— Добро тата. Але рећи ћу да сам добио само једну сестрицу.

— А зашто, Перице?

— Другу хоћу да оставим за једну другу прилику!

ДА САМ...

— Да сам се пре десет година њома оженио — била би ми превише дебела.

Ћак: — Тата је рекао да вас поздравим и да вам кажем, да нисам био два дана у школи, пошто см био болестан!

Учитељ: — Збиља? А шта ти је било?

Ћак: — Е то ми тата није рекао!

— Разумете ли се у музици?

— Сасвим.

— Шта свирам сада?

— Клавир.

ОПКЛАДА

Извади ковач усијану потковицу из ватре.

— О, ала из ње бије врелина, рече сељак, који је чекао да му се коњ поткује.

— То није ништа, одговори ковач. Ако ми даш стотку, ја ћу је лизнути.

— Е, вала, даћу ти. Баш да видим ту силу од језика, рече сељак и пружи му стотку.

Ковач узне стотку, лизну је, па је стави у џеп.

— Човече, шта си урадио са књигом «Како да доживите сто година»?

— Ваљда не мислиш да ћу дозволити да се та књига повлачи по кући док је твоја мајка код нас у гостима.

— Али забога зашто се и ви не смејете!

— Хм! Како да се смејем својим вицевицама! Ја сам карикатуриста.

НАША ПОШТА

Нови холивудски официри

ТЕТКА РОЈКА Одиовара

КЛЕРК ГЕБЛ: — Хоћете интервју! Уел, пишите: Америчка војска нас копира, само док сам ја унапређен на филму од редова до мајора, они тамо у генералштабу производе одмах за генерале, а то нам руши углед пред нашим партнеркама.

Чим је почела плажа, ја добијам са свих страна у вези са купањем па ћу зато да одговорим колективно.

Ниве-а крем и слична сретства потпуно су непотребна пошто кожа није више осетљива и највећи део дама поцрнео је и без сунца. А купање више није неопходно, у првом реду зато што је купање данас нерентабилно јер вода «извуче» па се брзо огладни. Са друге стране плажа је у Београду далеко а ви у провинцији се купајте до миле воље.

За Београђанке је најбоље да се купају у лавору али само у једној води јер је штедња воде па ко се ухвати да се много брчка, може да излети из стана јер газде чекају само zgodnu прилику.

Биси: Мило ми је што ти је мој савет помогао за матуру јер је много важније показати пословну зрелост него набубати датуме.

Јелици: Брзо се одлучуј иако су сад двојица убрзо можеш остати без иједног. Велика је конкуренција.

Бранки: Не треба носити црне наочари јер више нису у моди а друго сунце не шкоди.

Дари: Слатко од трешања се кува овако: На кило трешања се узме кило шећера. Трешње се очисте и поједу а шећер остави у креденц за липов теј и кафу.

Два мишљена

— Ја мислим да су најбоље жене, о којима се најмање говоре.

— А ја мислим, да су најбоље оне, које најмање говоре.

Бањанину: Када је баксуз пецач он ни у мутној води не може ништа да улови.

Бобићу: Да ти је Грол рођак и ти би изашао на селамет, овако се само цабе брукаш.

Дражи: Две године си тепао але за туђ рачун, а сада те искористише као исцеђен лимун.

Газда Мити: Паметном човеку не пропадне ниједан посао. И када иструли воће оно се може продати.

Миловану: Није довољно хтети зарадити, већ треба и умети, зато мани посао који није за тебе.

Кибицеру: Лако је без ризика критиковати оне који раде и — губе. Уложи и ти нешто па ћемо видети какав изгледаш.

Госпа министарки: Иако сте некад могли «све и свјак», треба се увек сетити оне народне: «Засвирај па задени за појас».

Кажњеном пиљару: Увек неко мора да се веже за сраман стуб а стара је истина да је лакше ухватити буцова него кечигу.

Књижевнику: У Вашем послу важна је она народна пословица која вели: «Роба говори а газда лаје».

Бодљикаве мисли

УПАЉАЧ — Шибица у оклопним колима.

ЛЕПОТА је чаробни кључ на који жена мора добро да пазни да га не изгуби пре него што њиме отвори врата својој срећи.

ПАКАО И РАЈ ЉУБАВИ је црвено-плава оловка којом се љубавник служи да би свакодневно бележио небеске епизоде и паклене фазе своје романтичне хронике. Све тако до дана кад се плава страна потпуно не истроши, те љубавник без обзира лепо или ружно, све бележи само црвеним.

Бодљикава искуства

ИСКУСТВО је лампа којом се човек служи да би себи осветлио пут али на чији пламичак врло радо дуне, кад год неће да се узбуђује пред призором неких својих лакрдијашких поступака.

Упаљач — моторизована шибица.

Салама — балсамовано прасе.

ИСКУСТВО је заиста чудесна сила кад се ми служимо њоме не би ли себи помогли да погрешимо.

Интелигенција — Ствар која допушта жени да иде у бунди и мужу да јој је купи.

Сат — Време под кључем.

ИСКУСТВО неког режисера драгоцен је тајна која му допушта да избегне све туђе грешке и да сачува највеће могуће место за своје.

Вентилатор — Фалсифактор зиме.

Лепота жене је клопка у коју не упадају само лисице.

Искуство — Једина куповина коју обично вршимо плаћајући све унапред и добијајући робу на рате.

Навика — постаје неки пут и љубав, а љубав, међутим, постаје увек навика.

ИСКУСТВО је отисак прста појединаца.

— Ове године нећу шити вечерњу хаљину. Треба штедити.

— Сашите ми, место тога, три поподневне тоалете.

МА

— Па ја сам човек у најбољим годинама.
— Твоје добре године биле су ми милије.

